

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtcu.)

Št. 12.

Ljubljana, dné 1. decembra 1900. VIII. tečaj.

Božična cvetka.

Otroci, povest, katero vam tukaj zapišem, se je vršila v Indiji. Indija je izmed najrodovitnejših dežel na zemlji. Ako pa vsled dolge suše ne more vspevati glavni pridelek, riž, tedaj pride za Indijo hudi čas draginje in lakote. In prav ob takem hudem času se je zgodilo, kar vam takoj povem.

Bilo je ravno v dan pred Božičem, katerega se veseli zemlja in nebo; nebeški krilatci so pevajoč obdajali brezmadežno Devico ter jo vprašali:

„Kaj naj darujemo to sveto noč tvojemu božjemu Sinu v proslavo neskončne ljubezni, da je hotel kot Dete priti na svet in s prebridkim trpljenjem odrešiti človeštvo?“

Kraljica angeljev obrne svoje oči proti samotnemu indijskemu selu rekoč:

„Tam je duša, detinsko srce, božična cvetka, ki se pokloni ljubezni mojega Sina!“

Nebeški seli hité na morsko obalo. Na peščenem bregu je stala cerkvica. Mlada redovnica, misijonska

sestra presvete Device, je molila pred Zveličarjem pričujočim v tabernaklju. Zanj je zapustila mili dom v Evropi in vse svoje drage. Dasi je bil nje bolehn oče jako pobožen, vendar je prosil:

„Hčerka moja, ostani doma, dokler jaz živim.“

Š solznimi očmi odvrne deva proti nebu kažoč:

„Oče, naše življenje je kratko, zemlja naša domovina ni. Moja mati so že gori, v Bogu se radujejo in željno pričakujejo, da pridemo i mi tja gori za njimi; sedaj jim je jasno, zakaj nebeško kraljestvo silo trpi. Ko vas bom zapustila jaz, potem vam bo ljubi Bog povrnil zdravje.“

In res, mej tem, ko se je gibala ladja z našo redovnico po Sredozemskem morju, ozdravi bolnik popolnoma ter hvali Gospoda za nepričakovani dar ljubeega zdravja.

Ta misijonska sestra, ki je bila res vsa Bogu posvečena, pripravljala je jaslice, v katere je to sveto noč položila podobo milega Jezuščka, iz ljubezni do katerega je preplula široko morje.

Lepih vrtnic je pripela ob Jezuščkovi posteljici, zraven pa je molila:

„Božje Dete, katero ljubim nad vse, daj mi duš; one so s tvojo krvjo barvane cvetke, katerih mej trnjem iskat sem prišla tu sem.“

Skozi široka vrata, ki so bila radi vročine odprta, ozirala se je proti morski obali. Ali tu ni bilo videti lepo zelene in cvetoče lipe ali pa vitke jelke, niti skalovja ni bilo tod. Pesek in vedno le pesek, sem in tja kakšen trnjev grm z ostrimi bodicami.

Kakor da bi jo bila poklicala, se prikaže na pustem peščenem polju žena; zdelo se je, da je črna kot ogelj; v strgani obleki in do cela zanemarjena, je bila res podoba beđe in siromaštva. Na rokah je nosila malo čez leto staro dete. Matere in deteta ni bilo družega, kakor kost in od pekočega solnca ogorela koža; huda lakota je bila ravno ta čas po Indiji. Smelo, kakor da jo žene nevidna moč, stopa Indijanka proti cerkvici in naravnost v svetišče, kjer je delala misijonarka za Jezuščka.

Sedaj vidi, da hoče tujka svoje dete položiti prav na posteljico, ki je bila pripravljena za Jezuščka. Ogovori jo tedaj:

„Kaj hočeš, uboga žena? Kaj iščeš v hiši Gospodovi?“

Začudena posluša žena te besede, ta pohlevni glas, opazuje redovnico ter takoj sluti ljubezen, katera se bo tu usmilila njenega otroka.

„Gospa“, pravi, „glej, to ubogo dete, jaz sem pre-slaba, da bi mogla dalje skrbeti zanj; tebi je dam, pa ne zahtevam od tebe drugega, kakor malo stare obleke, da si operem in zakrpam to-le svojo strgano opravo.“

„Ali moliš tudi ti našega v tabrnaklju skritega Boga, ali se klanjaš krivim bogovom?“ vpraša redovnica.

Toda žena teh besedij ne umeje.

„Tvojega Boga jaz ne poznam; moji bogovi pa so v naši pagodi *); mislim, da je tvoj Bog dober, ker se mi dobra zdiš tudi ti! Vzemì dete, pa mi daj obleko, to je vse, kar želim“, odvrne Indijanka.

Sestra vzame otroče v naročje ter je dvigne proti nebu, rekoč: „Zahvalim te, moj Jezus, ta trenutek me plačuje za vse moje žrtve. O naš Emanuel, tu je bo-žična cvetka, katero ti bom jutri darovala pojoč z an-geljskimi kori: „Slava Bogu na višavah!“

Hitro gre v samostan po zahtevano obleko, da jo dá ženi ter tudi njo pridrži v misijonski hiši. Ali Bog je hotel samo dete. Mati je zginila kot senca, nje hčerka pa je ostala misijonski sestri. Te sestre so imele v samostanu tudi šolo, in otroci, ki so jo pohajali, so že dobro poznali „Dejanje sv. Detinstva“. Ko je detece zaspalo, hitela je sestra mej učenke ter jim dala zna-menje, da jim hoče povedati veselo novico.

„Sestra, kaj pa bo dobrega?“ so veselo vprašale mlade Indijanke. „Na vsak način bo kaj veselega; vidi se ti, da si zadovoljna, in oči ti lesketajo prav tako kot oni dan, ko je ljubi Bog uslišal našo molitev.“

„Prav pravite“, odvrne sestra, „jutri bo sveti dan; družnice sv. Detinstva se bodele udeležile slovesnosti sv. krsta, ki ga bo sprejela mala deklica; Tajima, pred-sednica sv. Detinstva bo pa botra.“

*) Pagoda je malikovalski tempelj.

Veselo so otroci pripovedovali, koder so šli: „Jutri bo v samostanu velik praznik. Jezušček je podaril sestri cvetko, katero mu bo posvetila za Božič. Deklico bodo krstile in me vse se smemo udeležiti sv. obreda.“

Detece je sladko spalo, angelji pa so peli nebeški Kraljici:

„Skoraj bo polnoč, trenutek se bliža, da posvetimo Jezuščku božično cvetko, dušo tega otročiča!“

Sestra je mej tem vedno molila, druga pa je šivala lepo krstno oblačilce.

Že je prvič zazvonilo k polnočni maši. Sestra se približa spečemu detetu, a zapazi, da mu je obrazek blede in čudno spremenjen, zraven pa se je krčevito vilo. Slutnja se je polasti, da se detetu bliža smrt. Ako čakam, da se pokliče mašnik, bode prepozno, si misli ter naglo sklene, da krsti sama dete, katero ji je poslal Jezušček. Kvišku povzdigne srce in oko ter vzame blagoslovljene vode; nič kaj ne premišljuje, kako naj bo otroku ime.

„Natalija“, govori sestra, „krstim te v imenu Očeta, Sina in sv. Duha.“ Ko je izgovorila zadnjo besedo, je tudi detece izdihnilo svojo dušico.

Bilo je polnoči, ko so angelji prinesli čisto dušico svoji Kraljici:

„Tu je cvetka, otrokova duša, katero posveti ezusu v proslavo njegovega včlovečenja!“

Misijonska sestra pa je klečé premišljevala božje skrivnosti.

Notranji glas ji je govoril:

„O čudež! ko si pripravljala jaslice za Jezuščka, ti je božja ljubezen poslala to zapuščeno dete; tisto uro, v kateri se je rodil Zveličar, je splavala njega srečna duša v božje veličastje. Jasneje kakor ti spoznava sedaj skrivnosti božje ter bo odslej prosilo v nebesih zate.“

Ko so drugo jutro otroci prihiteli v samostan, jih je jako užalostila nepričakovana smrt male deklince.

„Namesto h krstu, bote šli k pogrebu, ljubi otroci; mali angelček je nesel vaše želje s seboj pred Jezuščka. Ne jokajte ob grobu paganskega otroka, ki ga je od-

kupilo sv. Detinstvo; hvalíte Boga, mali angelj vam bo odgovarjal z nebeških višin“, tako je podučila redovnica mlado družbo.

Po ondotni šegi se je pogreb vršil še isti dan; samostanske učenke so se ga udeležile v polnem številu. Tista sestra, ki je otroku s podelitvijo sv. krsta odprla nebеса, položila je tudi mrlička v grob, iz katerega bo častitljiv vstal na sodni dan.

Zopet je klečala mlada sestra pred tabernakljem, da zahvali Jezusa za milost, da je že jedno dušo pridobila njegovemu kraljestvu. — Veliki apostol Indov in Japoncev, sv. Frančišek Ks., je vzkliknil nekdam: „Ako bi bil otel samo jedno dušo za nebеса, ne bilo bi mi žal, da sem preplul velika morja!“ Ravno tako je mislila tudi naša redovnica.

Ali naj vam še povem, kaj je sestra zaupala svojim prijateljicam? Rekla je, da ji božje Dete izpolni vsako željo, katero izroči priprošnji umrlega otroka.

Ni li to božična cvetka, Jezuščku v ljubezni posvečena?

Ta dogodbica, ljubi otroci, pa kaže tudi vam, kako dobro obrnete one novčiče, ki jih darujete za sv. Detinstvo. Vaši mali prispevki so gotovo že kakega angeljčka poslali v nebеса, kjer sedaj za vaš prosí Boga. In vso brez krajno večnost bodo vedeli vsi nebeščani, da je ubogi poganski otrok v nebеса prišel vsled vaše darežljive ljubezni.

—va.

Sveta noč.

Sveta noč je. — Luna blede	S stolpa zvon tja v noč pozvanja
Sredi mi nebá veslá,	Vabi v božji hram ljudi;
Tiho v to dolino gleda,	Rešenika nam oznanja,
Gleda srečo, mir svetá.	Ki se nam nocoj rodi.

Sveta noč je. — V tihi sreči
Se raduje vsak kristjan,
Tudi moji koprneči
Duši mir je darovan.

Ljudmila Modičeva.

